

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystąpił z pozwem o zapłatę przeciwko H. B., domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 107.664,54 zł (tj. 88.978,96 zł jako pozostała do spłaty kwota kapitału kredytu, mieszcząca się w całości w sumie hipoteki umownej zwykłej oraz 18.685,58 zł jako należność odsetkowa, mieszcząca się w sumie hipoteki umownej kaucyjnej – kwota nieprzedawnionych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych za ostatnie trzy lata przed wytoczeniem powództwa od kwoty należności głównej z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego związanego z odpowiedzialnością rzeczową strony pozwanej) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z ograniczeniem odpowiedzialności strony pozwanej do spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu położonego w E., dla którego Sąd Rejonowy w Elku V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW o nr (...). Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądono do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż w dniu 20 grudnia 2005 r. pozwana H. B. zawarła z wierzycielem pierwotnym – Bank (...) S.A. w W. umowę kredytu na kwotę 96.720,00 zł. Zabezpieczenie spłaty zobowiązania stanowiła hipoteka umowna zwykła w kwocie 96.720,00 zł oraz hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 96.720,00 zł na spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu położonego w E. (KW nr (...)). Z uwagi na brak spłaty zobowiązania, umowa została wypowiedziana. Pozwana miała możliwość odebrania kierowanej do niej powtórnie awizowanej przesyłki zawierającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy do dnia 02 listopada 2009 r. Po upływie tego okresu przy uwzględnieniu 30-dniowego terminu wypowiedzenia cała pozostała do spłaty należność stała się wymagalna. Wierzyciel pierwotny podjął próbę wyegzekwowania należności, ale działania te okazały się bezskuteczne. Wierzytelność przysługująca względem pozwanej została scedowana przez wierzyciela pierwotnego na stronę powodową na podstawie umowy z dnia 14 grudnia 2018 r. Na wniosek strony powodowej w księdze wieczystej dokonano wpisu zmiany wierzyciela hipotecznego, co zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece skutkowało przeniesieniem wierzytelności hipotecznej. Powód ponadto zaznaczył, iż na dzień sporządzenia pozwu całkowite zadłużenie pozwanej stanowi kwota 200.702,75 zł, lecz dochodzi on niniejszym pozwem jedynie części roszczenia. Wysokość dochodzonego roszczenia znajduje potwierdzenie również w wydanym przez wierzyciela pierwotnego bankowym tytule egzekucyjnym. Bankowy tytuł egzekucyjny stanowi istotny dowód potwierdzający zasadność roszczeń strony powodowej w aspekcie istnienia zobowiązania, wysokości roszczenia oraz jego wymagalności. Z uwagi na istniejącą odpowiedzialność rzeczową pozwanej i treść art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, niniejsze powództwo zasługuje na uwzględnienie pomimo upływu terminu przedawnienia.

Postanowieniem z dnia 09 czerwca 2021 r. Sąd Okręgowy w Suwałkach w sprawie I.C. 355/21 ustanowił dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej H. B. kuratora w osobie radcy prawnego K. K..

W odpowiedzi na pozew kurator dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej H. B. w osobie radcy prawnego K. K. wniósł o: oddalenie powództwa w całości jako przedwczesnego i bezpodstawnego, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, przyznanie kuratorowi procesowemu nieznannej z miejsca pobytu pozwanej wynagrodzenia w wysokości 5.400,00 zł za reprezentowanie jej praw w niniejszym postępowaniu sądowym i powiększonego o obowiązującą stawkę podatku VAT oraz z daleko posuniętej ostrożności procesowej wniósł również o odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami sądowymi, w tym kosztami zastępstwa procesowego powoda w niniejszej sprawie w całości.

Argumentując swoje stanowisko w sprawie kurator dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej w pierwszej kolejności wskazał na okoliczność braku ważności, a co za tym idzie – skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu i przedwczesność powództwa. Wierzyciel pierwotny nigdy bowiem skutecznie nie wypowiedział umowy z dnia 20 grudnia 2005 r., albowiem adres do korespondencji wskazany w umowie kredytu jest inny niż ten, na który były

wysyłane wszystkie znajdujące się w aktach sprawy pisma do pozwanej, w tym wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 12 października 2009 r. Niewątpliwie z akt sprawy nie wynika żadna wzmianka na temat zmiany adresu do korespondencji kredytobiorcy, co obligowało bank do przesyłania wszelkich pism na adres pozwanej wskazany w umowie jako adres do korespondencji, nie zaś na adres finansowanej z rzeczowego kredytu nieruchomości. Ponadto, brak jest również podstaw do potraktowania pozwu jako skutecznego wypowiedzenia umowy łączącej strony. Charakter prawny wypowiedzenia umowy kredytu, jego skutki oraz termin wypowiedzenia umowy sprzeciwiają się bowiem uznaniu pozwu za pismo, które może zastąpić wypowiedzenie umowy. W dalszej kolejności – w ocenie kuratora – należy zwrócić uwagę na fakt, iż wierzyciel pierwotny nie dopełnił obowiązku uprzedniego wezwania kredytobiorcy do zapłaty, zanim złożył mu oświadczenie o wypowiedzeniu. Końcowo kurator nieznaney z miejsca pobytu pozwanej wskazał, iż w sytuacji, gdy przeterminowana należność jest niewielka w stosunku do udzielonego kredytu, bank powinien podjąć działania zmierzające do zweryfikowania sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy pod kątem możliwości spłaty kredytu. Dopiero w razie stwierdzenia, że przyczyną naruszenia warunków umowy kredytu jest utrata przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, jej wypowiedzenie nie może być uznane za nadużycie prawa podmiotowego. Temu zaś obowiązkowi powód nie sprostał, gdyż w żaden sposób nie wykazał, aby pozwana utraciła zdolność kredytową, czyli aby zaistniała przesłanka do wypowiedzenia umowy kredytu. Powód nie udowodnił ani faktu braku płatności przez pozwaną rat kredytu, co otwierałoby bankowi drogę do dalszych czynności egzekucyjnych, ani dat ich wymagalności, nie przedłożono harmonogramu spłat, wyciągu z konta pozwanej, z których wynikałby stan zadłużenia na datę wypowiedzenia umowy kredytu.

W toku niniejszego postępowania, strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie w całości.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 grudnia 2005 r. w ramach umowy nr (...) złotowego mieszkaniowego kredytu hipotecznego Bank (...) S.A. w W. udzielił H. B. (kredytobiorcy) kwoty 96.720,00 zł. Kredytobiorca zobowiązał się do wykorzystania kredytu na warunkach określonych w umowie, zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w wyznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty bankowi przewidzianych umową prowizji i opłat bankowych. Kredyt był przeznaczony na sfinansowanie zakupu na rynku wtórnym własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) (tj. 93.000,00 zł) oraz kosztów dodatkowych w postaci prowizji i opłat bankowych, opłat za przeprowadzenie kontroli przedmiotu kredytowania i jego wycenę, podatku od czynności cywilnoprawnych oraz innych należności publicznoprawnych i opłat urzędowych (tj. 3.720,00 zł). Bank udzielił kredytu na okres od dnia 20 grudnia 2005 r. do dnia 20 grudnia 2027 r. Kredyt wraz z odsetkami miał być spłacany w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, w 10 dniu każdego miesiąca, począwszy od następnego miesiąca po wypłacie kredytu. Na dzień podpisania umowy wysokość raty wynosiła 669,86 zł, a jej ostateczna wysokość miała być zależna od terminu uruchomienia kredytu i miała zostać określona w zawiadomieniu o spłacie. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, określonej szczegółowo w § 10 umowy. Prawnym zabezpieczeniem spłaty kredytu była m.in. hipoteka zwykła w kwocie 96.720,00 zł na zabezpieczenie kapitału oraz hipoteka kaucyjna do wysokości równej 100% kwoty udzielonego kredytu na zabezpieczenie odsetek i innych kosztów, ustanowione na kredytowanym własnościowym spółdzielczym prawie do lokalu. Bank miał prawo wypowiedzieć niniejszą umowę w całości lub w części z 30-dniowym okresem wypowiedzenia, jeżeli kredytobiorca nie dotrzymał warunków udzielenia kredytu określonych w umowie lub utracił zdolność kredytową. Najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, kredytobiorca zobowiązany był do spłaty całości zadłużenia, a w przypadku braku spłaty bank mógł przystąpić do dochodzenia swoich wierzytelności z prawnych zabezpieczeń spłaty kredytu i majątku kredytobiorcy. W okresie korzystania z kredytu kredytobiorca zobowiązał się do informowania banku m.in. o zmianie swojego miejsca zamieszkania. Strony ustaliły, iż w przypadku: 1) doręczania przesyłek listami poleconymi, jako równoznaczne z doręczeniem traktowane będzie pismo dwukrotnie awizowane a nieodebrane, wysłane do kredytobiorcy na znany bankowi adres jego miejsca zamieszkania lub podany bankowi adres do korespondencji; w przypadku niezawiadomienia banku o zmianie m.in. adresu pismo zwrócone przez pocztę do banku pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, 2) doręczania przesyłek listami zwykłymi, przesyłkę uznaje się za doręczoną po upływie pięciu dni roboczych od daty jej nadania w urzędzie pocztowym. Kredytobiorca H. B. na wstępie przedmiotowej umowy

jako adres zamieszkania wskazał: ul. (...), (...)-(...) E.. Kredytobiorca oświadczył, że w przypadku niewywiązywania się ze zobowiązań wynikających z niniejszej umowy, podda się egzekucji i wyraził zgodę na wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego obejmującego roszczenia z tytułu niniejszej umowy do kwoty 145.080,00 zł

(dowód: umowa kredytu z dnia 20 grudnia 2005 r., k. 12-23; wniosek o udzielenie kredytu, k. 24-27; prognozowany harmonogram spłat, k. 28-33; odpis zwykły KW, k. 34-38).

Pismem datowanym na dzień 12 października 2009 r. Bank (...) S.A. w W. skierował H. B. wypowiedzenie przedmiotowej umowy kredytu, którego okres został wskazany jako 30 dni od daty otrzymania tego pisma. Jednocześnie w treści pisma wskazano, iż saldo zadłużenia całkowitego wynosi 90.930,61 zł, zaś bieżące saldo zadłużenia przeterminowanego – 2.748,29 zł. Wypowiedzenie umowy zostało wysłane na adres kredytobiorcy: ul. (...) (...), E. i po dwukrotnym awizowaniu powróciło do banku

(dowód: wypowiedzenie umowy, k. 39; zwrotne potwierdzenia odbioru, k. 40-42).

W dniu 04 sierpnia 2010 r. Bank (...) S.A. w W. wystawił przeciwko H. B. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 102.115,06 zł z tytułu umowy kredytu z dnia 20 grudnia 2005 r. o nr (...). Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Elku w sprawie I.Co.1770/10 nadał wskazanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny, k. 43; postanowienie, k. 44-45).

Postanowieniem z dnia 27 maja 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Elku A. C. ((...)) umorzył postępowanie egzekucyjne z nieruchomości (KW nr (...)), prowadzone z wniosku Bank (...) S.A. w W. przeciwko H. B.. Następnie, postanowieniem z dnia 21 listopada 2018 r. komornik sądowy na wniosek wierzyciela ponownie wszczęte przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne umorzył

(dowód: postanowienia, k. 46, 47-48).

W dniu 14 grudnia 2018 r. Bank (...) S.A. w W. zawarł z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której na fundusz zostały przelane wszelkie prawa, korzyści, pożytki i należności uboczne związane z wierzytelnościami, w tym prawa wynikające z narosłych odsetek od wierzytelności, a także prawa wynikające z zabezpieczeń, weksli. Na podstawie owej umowy fundusz nabył wierzytelność przeciwko H. B., wynikającą z umowy kredytu z dnia 20 grudnia 2005 r.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, k. 49-59v, 73-74; wyciągi z rejestrów i pełnomocnictwa, k. 60-71; oświadczenie, k. 71v-72).

Pismem z dnia 20 września 2019 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. poinformował H. B., iż posiada ona zadłużenie z ustanowionym zabezpieczeniem hipotecznym na jej nieruchomości, wynikające z umowy pożyczki nr (...) z dnia 20 grudnia 2005 r. z Bank (...) S.A., które wynosi 201.116,04 zł

(dowód: pismo, k. 75-75v).

Zgromadzone w sprawie niniejszej i przywołane powyżej dowody z dokumentów ocenił Sąd jako wiarygodne. Żadna ze stron nie negowała ich bowiem, a okoliczności sprawy nie dawały podstaw do kwestionowania ich autentyczności tudzież prawdziwości faktów, które w nich zostały stwierdzone.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Roszczenia Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. znajdowały oparcie w zawartej przez Bank (...) S.A. w W. i pozwaną H. B. umowie mieszkaniowego kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 20 grudnia 2005 r. oraz w treści art. 69 ust. 1-2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tj. Dz.U. 2002 Nr 72, poz. 665 t.j.). Zgodnie z tym przepisem, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1). Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (ust. 2).

W sprawie niniejszej poza sporem pozostawał fakt, iż w dniu 20 grudnia 2005 r. Bank (...) S.A. w W. zawarł z pozwaną H. B. umowę o kredyt, na mocy której pozwana otrzymała do swej dyspozycji określoną kwotę środków pieniężnych, zobowiązując się jednocześnie do jej spłaty w miesięcznych ratach. Strona powodowa wykazała powyższe okoliczności, przedkładając stosowną umowę, a których to faktów strona przeciwna również nie negowała. Kwestia legitymacji procesowej czynnej powoda również nie była pomiędzy stronami sporna, a została wykazana przedłożoną przez powoda skuteczną umową cesji wierzytelności.

Kurator dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej w odpowiedzi na pozew jak również w kolejnym piśmie procesowym podnosił natomiast zarzut braku skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu, jak również kwestionował istnienie przesłanek warunkujących możliwość dokonania przez powoda wypowiedzenia pozwanej umowy kredytu hipotecznego. W ocenie Sądu Okręgowego, wszystkie te zarzuty okazały się skuteczne.

Z treści umowy kredytowej z dnia 20 grudnia 2005 r. wynika, że bank miał prawo wypowiedzieć niniejszą umowę w całości lub w części z 30-dniowym okresem wypowiedzenia, jeżeli H. B. jako kredytobiorca nie dotrzyma warunków udzielenia kredytu określonych w umowie (tj. kredytobiorca zobowiązał się do wykorzystania kredytu na warunkach określonych w umowie, zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w wyznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty bankowi przewidzianych umową prowizji i opłat bankowych) lub utraci zdolność kredytową (§ 18 ust. 1). W okresie korzystania z kredytu H. B. zobowiązała się nadto do informowania banku m.in. o zmianie swojego miejsca zamieszkania, który to w umowie określiła jako: ul. (...) w E.. Strony ustaliły, iż w przypadku doręczenia przesyłek listami poleconymi, jako równoznaczne z doręczeniem traktowane będzie pismo dwukrotnie awizowane a nieodebrane, wysłane do kredytobiorcy na znany bankowi adres jego miejsca zamieszkania lub podany bankowi adres do korespondencji; w przypadku niezawiadomienia banku o zmianie m.in. adresu pismo zwrócone przez pocztę do banku pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia (§ 21 ust. 1 pkt 2), § 25 ust. 1 pkt 1)).

Tymczasem jak wynika z treści wypowiedzenia umowy kredytu – pismo to zostało skierowane do pozwanej na adres: (...) (k. 39), nie zaś na adres podany przez pozwaną w umowie kredytu, tj. ul. (...) w E. (k. 12) i po dwukrotnej awizacji powróciło do nadawcy. Ponadto, w aktach sprawy brak jest informacji o tym, aby pozwana zmieniła w banku swój adres podany w umowie na inny, pod który należy kierować do niej korespondencję.

Powód co prawda wskazuje, że biorąc pod uwagę prawidłowy ciąg chronologiczny pomiędzy datą zawarcia umowy kredytu (2005 r.) a wypowiedzeniem umowy kredytu (2009 r.) i przedmiotem umowy (tj. sfinansowanie zakupu na rynku wtórnym własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) (...) w E.) za racjonalne należy przyjąć zapatrywanie, że adres ten stanowi właściwy adres zamieszkania pozwanej jak również jej adres korespondencyjny w myśl § 25 umowy. Natomiast adres wskazany w umowie przez pozwaną mógł stanowić adres jej zamieszkania na dzień zawarcia umowy. Z tym jednak stanowiskiem Sąd Okręgowy zgodzić się nie może. Fakt zakupu nieruchomości przez pozwaną przy ul. (...) w E. nie oznacza od razu, iż pozwana na dzień złożenia wypowiedzenia rzeczywiście tam zamieszkiwała, a skoro w trakcie zawarcia umowy kredytowej jako adres identyfikacyjny wskazała ul. (...) w E. i brak jest dowodu na to, aby adres ten w banku zmieniła jako inny właściwy do kontaktu z nią – to

na taki adres powinno zostać wysłane wypowiedzenie umowy. Nie bez znaczenia jest nadto okoliczność, iż powód z jednej strony wskazuje na rzekomą skuteczność doręczenia pism pozwanej na adres kredytowanej nieruchomości, zaś z drugiej strony jako właściwy w pozwie podaje adres pozwanej przy ul. (...) w E.. Następnie, załączone przez powoda pisma w postaci: protokołu opisu i oszacowania nieruchomości z dnia 11 lutego 2011 r. oraz odpowiedź z ZUS o udostępnienie danych pozwanej z dnia 29 marca 2021 r. nie mogą stanowić dowodu, iż pozwana H. B. na dzień wypowiedzenia umowy kredytowej z 2005 r. rzeczywiście zamieszkiwała przy ul. (...) (...) w E. skoro pisma te są z późniejszych dat. W ocenie Sądu Okręgowego na uwagę zasługuje tutaj wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 listopada 2019 r. (I ACa 585/19), w którym to Sąd ten w sposób jednoznaczny wskazał, iż: „Powód skierował do pozwanych wezwanie do zapłaty zaległości w spłacie kredytu i informację o możliwości złożenia wniosku o jego restrukturyzacji oraz oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu i pożyczki na inny adres, niż ten wskazany w umowie. Zatem bank naruszył łączący strony stosunek prawny, który został przez strony ukształtowany w tym zakresie z uwagi na dyspozytywny charakter art. 61 § 1 KC. W ocenie sądu apelacyjnego sankcją za naruszenie przedmiotowej umowy w tej części powinna być nieskuteczność czynności przedsięwziętej wbrew woli stron. W konsekwencji skierowanie przez Bank pisemnych oświadczeń woli na inny adres, nie wskazany w umowie, nie wywołało zamierzonego przez powoda skutku i nie doprowadziło do powstania dochodzonego w sprawie roszczenia o zapłatę niespłaconego przez pozwanych kapitału wraz z odsetkami”.

Nie należy ponadto zgodzić się z powodem jakoby okoliczność, iż pozwana H. B. była obecna podczas czynności opisu i oszacowania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) (...) w E., będącym prawnym zabezpieczeniem spłaty kredytu, a zatem posiadała ona wiedzę o toczącym się względem niej postępowaniu egzekucyjnym (a wcześniej otrzymała od komornika również zawiadomienie o wszczęciu egzekucji i wezwaniu do zapłaty) i dysponowała zatem informacją o postawieniu w stan wymagalności całej należności wynikającej z przedmiotowej umowy kredytu – było równoznaczne z brakiem konieczności składania oświadczeń woli o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej, a czynność ta mogła zostać potwierdzona przez bank jakimkolwiek pismem, z którego wywieść można wolę banku postawienia całej należności w stan wymagalności. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż w sprawie niniejszej mamy do czynienia z umową kredytu sporządzoną na piśmie – zgodnie z wymogami wspomnianego art. 69 prawa bankowego – przewidującego wymóg formy pisemnej dla tego typu umów. Fakt ten rodzi co do jej zmiany ten skutek, że w myśl art. 77 k.c. zmiana ta powinna być również stwierdzona pismem. Ponadto, treść wypowiedzenia z uwagi na szczególne skutki, jakie ze sobą niesie, tj. zerwanie umowy zawartej przez strony – musi być jasna i zrozumiała dla osoby o podstawowej wiedzy w zakresie bankowości (konsumenta), do jakiej należy zaliczyć pozwaną. Z zawiadomień komornika nie sposób przede wszystkim wywnioskować, kiedy ostatecznie nastąpią skutki wypowiedzenia, jaki jest termin wypowiedzenia, od kiedy biegnie termin wypowiedzenia, jaka kwota wykorzystanego kredytu i odsetek będzie wymagana z chwilą upływu terminu wypowiedzenia. Pozwana podpisała umowę kredytu w 2005 r., a zatem zgodziła się na jej warunki – w tym warunki wypowiedzenia umowy – dlatego też od banku jako przedsiębiorcy należy wymagać, aby wypowiedzenie było sporządzone zgodnie z zapisami tejże umowy, a za takie pisma niewątpliwie – w ocenie Sądu Okręgowego – nie można uznać zawiadomienia o wszczęciu egzekucji czy też wezwania przez komornika do zapłaty.

Wskazywane również przez powoda doręczenie odpisu pozwu stronie przeciwnej w niniejszej sprawie nie może być uznane za skutecznie złożone przez bank wypowiedzenie umowy z 2005 r., albowiem dla nieznaney z miejsca pobytu pozwanej tutejszy Sąd ustanowił kuratora w osobie radcy prawnego i szerokie w tym zakresie orzecznictwo neguje skuteczność wypowiedzenia umowy w taki właśnie sposób. „Bezskuteczne pozostaje w stosunku do drugiej strony stosunku prawnego, złożenie oświadczenia woli wywołującego skutki materialnoprawne, w sytuacji w której oświadczenie to zostanie złożone wobec kuratora ustanowionego dla tej strony w trybie przepisu art. 144 KPC. Ustanowiony w ten sposób kurator procesowy ma podejmować za nieobecnego wszystkie czynności procesowe, które są niezbędne dla obrony jego praw w toku całego procesu. Kurator uprawniony jest więc do składania oświadczeń woli w imieniu reprezentowanej strony, ale tylko oświadczeń mających charakter procesowy. Przyjęcie przez kuratora oświadczenia o odstąpieniu od umowy, którego istotą jest rozwiązanie stosunku prawnego, a więc wywołanie wyłącznie skutku materialnoprawnego, przekracza zakres ochrony praw osoby reprezentowanej, zatem należy je uznać za niedopuszczalne ze względu na sprzeczność z ustawowymi uprawnieniami kuratora wynikającymi

z art. 143 KPC” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2014 r., I ACa 236/14). Takie stanowisko wyraził ponadto m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku (wyrok z dnia 29 kwietnia 2020 r., I ACa 918/19) i Sąd Apelacyjny w Gdańsku (wyrok z dnia 30 czerwca 2020 r., V ACa 592/19), co tutejszy Sąd w pełni podziela.

Nie bez znaczenia jest też okoliczność, iż powód na gruncie niniejszej sprawy w żaden sposób nie wykazał, aby zaistniały przesłanki do wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 20 grudnia 2005 r. Z treści przedmiotowej umowy bowiem wynika, iż bank miał prawo wypowiedzieć niniejszą umowę w całości lub w części, jeżeli kredytobiorca nie dotrzymał warunków udzielenia kredytu określonych w umowie (tj. kredytobiorca zobowiązał się do wykorzystania kredytu na warunkach określonych w umowie, zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w wyznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty bankowi przewidzianych umową prowizji i opłat bankowych) lub utracił zdolność kredytową. Z dokumentów przedłożonych przez powodowy fundusz nie wynika bowiem, iż pozwana rzeczywiście zaprzestała spłaty rat kredytu ani też nie można stwierdzić daty ich wymagalności czy ich wysokości. Dowodem tego nie może być bowiem prognozowany harmonogram spłat dołączony do umowy, albowiem nie wynika z niego, kiedy i w jakich wysokościach pozwana uiszczała spłaty rat kredytu. Stąd też nie można stwierdzić czy w ogóle i kiedy zaprzestała ich spłat, a tym samym, czy zostały spełnione warunki do wypowiedzenia przez bank umowy kredytu zawartej z H. B. i jaki był rzeczywisty stan rzekomego zadłużenia na datę wypowiedzenia umowy.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, dlatego to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania przesłanek warunkujących wypowiedzenie umowy kredytu oraz skuteczności wypowiedzenia umowy.

Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu, powództwo podlegało oddaleniu jako przedwczesne, o czym orzeczono w pkt I. sentencji.

Na marginesie Sąd jedynie chciałby dodać, iż zarzut kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej o braku działań upominawczych banku względem pozwanej przed wypowiedzeniem umowy kredytowej nie został podzielony przez Sąd jako że do niniejszej sprawy nie znajdują zastosowania przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim, gdyż wprawdzie zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 2) za umowę o kredyt konsumencki – w rozumieniu tej ustawy – uważa się również umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego, niemniej w myśl art. 3 ust. 1 – ustawy tej nie stosuje się do umów o kredyt konsumencki o wysokości większej niż 80.000,00 zł, a w rozpoznawanej sprawie wartość kredytu przekracza tą właśnie kwotę. Ponadto, art. 75c prawa bankowego również nie znajduje tutaj zastosowania, gdyż przywołana regulacja została wprowadzona ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych ustaw i zgodnie z art. 13 tej ustawy, weszła ona w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia (tj. 27 listopada 2015 r.), a więc po dacie złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy kredytu (tj. 12 października 2009 r.). Jednakże brak podzielenia tegoż zarzutu przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie wpływał na zmianę rozstrzygnięcia z uwagi na powyższe.

Sąd przyznał jednocześnie w pkt II. sentencji kuratorowi dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej w osobie radcy prawnego K. K. kwotę 2.700,00 zł, powiększoną o należny podatek VAT (621,00 zł) tymczasowo z konta sum budżetowych w oparciu o § 2 pkt 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265) w zw. z § 1 ust. 1 i ust 3 pkt 1)-2) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 09 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2018 r. poz. 536), mając na uwadze nakład pracy kuratora i wartość przedmiotu sporu.

O kosztach procesu Sąd natomiast orzekł w pkt III. sentencji w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 755), nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Okręgowego w Suwałkach) od powoda – jako przegrywającego sprawę – kwotę 3.321,00 zł tytułem wydatków na wynagrodzenie kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej a wyłożonych tymczasowo z konta sum budżetowych tut. Sądu.

SSO Agnieszka Kluczyńska